

Kerstvakantie

Speciale Aanbieding voor Carrière-makers

Tien dagen rust en stilte in het wereldberoemde kuuroord
Castle Spa.

Verblijf in het pittoreske Cumbria van kerstavond tot 2 januari.
Speciale aanbiedingsprijs £5000. Alle behandelingen
inbegrepen.

Een caloriearme kerstlunch met Lady Caroline Evercreech en
andere gelijkgestemden. Alleen voor vrouwen.

Kom bij van het oude jaar. Treed het nieuwe jaar geïnspireerd
en verfrist tegemoet...

De advertentie stond in de *Vogue* van november. Omdat ik plotseling rampzalig dakloos en partnerloos was, las ik hem aandachtig. Een oudbakken *Vogue* – het was drie dagen voor kerst – is niet mijn gebruikelijke lectuur, maar ik zat bij de kapper. Ik ben Phoebe Fox, een niet meer zo jonge vrouw, en min of meer blond. Mijn uitgroei moest worden bijgewerkt en ik wilde extra highlights. Ik was dringend op zoek naar een plek om naartoe te gaan. Maar waar ik ook terecht zou komen, mijn haar moest goed zitten.

‘Bel die Castle Spa dan,’ zei Pauline van de Hair Salon. ‘Kijk of ze nog plek hebben. Meld je aan. Verwen jezelf. Je werkt er verdomme hard genoeg voor.’ Dat was prettig om te horen van iemand die al meer dan twintig jaar vijf dagen per week op de been is. Ik ben schrijfster: ik kan

mijn werk tenminste zittend doen. Zij niet. Zij moet staan en bukken, en dat is slecht voor je voeten, en je rug. Ik ken Pauline al jaren. Ze is mijn raadgeefster en mijn biechtmoeder; ze is opgewekt, sterk, ijverig en nobel, en heeft meestal gelijk.

Terwijl de verf inwerkte, belde ik Castle Spa op mijn mobiel. De receptioniste noteerde mijn naam en telefoonnummer en zei dat ze over vijf minuten terug zou bellen.

‘Misschien controleert ze of je wel echt een carrièremaker bent,’ zei Pauline. ‘Maar volgens mij ben je dat wel.’ Dat dacht ik zelf ook. De laatste keer dat ik keek, had ik 523.000 hits op Google. Ik schrijf literaire romans die bestudeerd worden op Amerikaanse universiteiten: geen echte roem, maar wel aandacht. Paulines volgende afspraak kwam niet opdagen. We hadden de salon voor onszelf en schonken een glaasje wijn in.

De receptioniste van Castle Spa, die zich voorstelde als Beverley, Bev voor haar vrienden, belde binnen vierenhalve minuut terug. Ja, ze hadden nog een gaatje voor de tiendaagse speciale aanbieding: er was net iemand afgevallen. Kerst was een magische tijd in Castle Spa: maar zestien gasten in plaats van de gebruikelijke veertig, om het personeel de kans te geven tijd door te brengen met hun familie – de balans tussen werk en leven was zo belangrijk rond de kerst – maar de allerbeste schoonheidsspecialistes van de wereld stonden paraat, en ze hadden een briljante chef-kok van het Witte Huis als invaller...

‘Ja, ja,’ zei ik, ‘prima. Boek maar.’

De dag daarvoor was ons keukenplafond naar beneden gekomen doordat het bad was overgelopen. Het bad kwam ook naar beneden. Met ‘was overgelopen’ bedoel ik dat mijn man Julian de kraan open had laten staan toen hij de deur uitging, maar ik zal niemand de schuld geven. Zelf heb ik wel ergere dingen gedaan. Er ontstond kortsluiting door het hele huis. De verwarming viel uit. Ik kon mijn computer niet gebruiken en maakte me zorgen of ik wel gesaved had voordat de stroom uitviel. Met gemengde gevoelens annuleerde ik het kerstdiner voor tweeëntwintig man – familie en vrienden – en maakte met ge-

noegen een afspraak met Pauline voor de volgende ochtend omdat ik wist dat ik bij haar in elk geval troost, warmte en sympathie zou vinden.

Terwijl Julian en ik vergeefs op zoek waren naar loodgieters, aannemers en elektriciens, belde Julians vader uit Wichita in Kansas om te vertellen dat Julians moeder lelijk was gevallen en haar heup had gebroken; het zag er niet goed uit en Julian moest meteen komen. In deze piekperiode zaten alle vluchten vol – er was wel een stoel voor Julian maar niet voor mij. Hij had een uur om op het vliegveld te komen. We waren gescheiden: een zeldzame, vreselijke, maar ook tamelijk opwindende gebeurtenis.

Ik moest een beetje huilen. Vrienden waren weg, of bezet. Buren waren onverschillig. Ik bracht de nacht door met mijn hoofd onder het dekbed, koud zonder Julian. Het huis bracht urenlang elektronische piepjes voort om me te waarschuwen dat de stroom was uitgevallen en de stand-by batterijen leeg raakten. Ik was me bewust van eten dat lag te bederven in de vriezer, melk die zuur stond te worden in de koelkast. Maar misschien had ik die ellendige nacht wel verdiend, want toen het telefoontje uit Wichita kwam, was mijn eerste reactie geweest dat ik hoopte dat mijn schoonmoeder dood was: een gemene, slechte, zij het vluchtige gedachte. Maar nog zo'n nacht kon ik niet verdragen.

Ik had gedacht dat ik me door kolkende menigten zou moeten worstelen om in de Hair Salon in St John's Wood High Street te komen, maar het was juist stil op straat. De groepsgeest van de consumentenmeute rond Kerstmis is onvoorspelbaar. Een golf van gelduitgevende mensen stroomt door de straat en trekt zich dan plotseling terug, als de zee voor een tsunami. Nu had hij zich teruggetrokken en werden de kiezelsteentjes zichtbaar, onnatuurlijk kaal en bloot, en mijn eerste ingeving was rechtsomkeert maken en vluchten – maar waar kun je tegenwoordig nog heen vluchten? Behalve dan, tenminste voor mensen zoals ik, naar Paulines Hair Salon.

Ik gaf Pauline mijn huissleutel zodat ze de vriezer en de koelkast kon leeghalen en meenemen wat ze wilde. Zuinigheid met vlijt. Ik

biechtte mijn slechte gedachten over mijn schoonmoeder, op de opluchting dat ik geen kerstlunch hoefde te maken voor tweeëntwintig man – ik heb drie grote zoons, Julian heeft drie grote dochters, en de meesten hebben een partner, sommigen ook kinderen – en het gemengde gevoel van paniek en blijdschap bij de gedachte aan al die dagen in mijn eentje, zonder dat ik ergens naartoe kon en zonder dak boven mijn hoofd. Ze gaf me absolutie. Ik las de advertentie terwijl zij de peroxide mengde, en ze gaf me toestemming om naar Castle Spa te gaan en mezelf te verwennen.

Zo kwam het dat Bev me boekte voor de tien kerstvakantiedagen. Ik werd kerstavond laat verwacht. Ik zou een paar behandelingen missen doordat ik later kwam dan de anderen, maar ik moest begrijpen dat dat voor mijn eigen rekening was en dat er geen korting werd gegeven. Ze vroeg of ik me wilde inschrijven voor de natuurwandeling op vrijdag. Die zat altijd snel vol en was bij de prijs inbegrepen. Nee, zei ik met afschuw. Ik heb niets met de natuur en ben ook onder ideale omstandigheden liever binnen dan buiten, en nu was het hartje winter. Wat verstonden ze daar onder verwennen? Een en al linzen, gezondheid, geen korting en chakra's? En ik had me carrièrevrouwen voorgesteld als mondaine lieden uit de wereld van zaken, financiën en mode. Niet als mensen die erom vochten hartje winter een natuurwandeling te mogen maken; dat waren niet mijn soort mensen. En ik kende die chef-koks van het Witte Huis: er is daar een groot verloop en ze worden aan de lopende band ontslagen wegens incompetentie. Waar was ik aan begonnen? De komende dagen zouden wanhopiger, grauwer, hongeriger en eenzamer worden dan wanneer ik thuis was gebleven. Maar nu was het te laat. Bev had mijn creditcardnummer en terwijl ik nog aan de lijn hing, werd de afschrijving al bevestigd.

Bev wachtte tot ik klaar was en vertelde toen dat, aangezien het verblijf helemaal draaide om volmaakte rust en ontspanning, de dames werd verzocht geen telefoons of laptops mee te nemen.

'Natuurlijk,' zei ik. 'Natuurlijk. Prima.' Ze zouden me vast niet fouilleren. Dus dat was geregeld, hoe dan ook.

Pauline waste mijn haar en begon toen mijn hoofd te veranderen in een egel met stekels van aluminiumfolie. Toen ik haar naar de laatste ontwikkelingen in de Nisha-Eleanor-Billytragedie vroeg, kreeg ik meer over me heen dan ik had verwacht.

De volgende dagen zouden vol verhalen zijn. Nu mijn echte leven in de wachtstand stond, leken andere levens toe te stromen om de leegte te vullen. Dit gruwelijke verhaal van de Heks had zich het laatste half jaar stukje bij beetje ontvouwen, aflevering na aflevering, elke keer dat ik bij Pauline was een nieuwe episode. Het drama had zich ver van mijn bed afgespeeld, maar vandaag zou het angstwekkend dichtbij komen en verschrikkelijk echt worden.

Het verhaal van de Heks

Nisha was een van Paulines lievelingsklanten en Eleanor de minst geliefde van allemaal. Nisha was een lieve, huiselijke, donkerogige rijke erfgename uit Bollywood, getrouwd met Billy, een plompe noorderling, financieel directeur van een mediaconglomeraat. Eleanor, de Heks, was een magere, bleke, bloedeloze, feministische decorontwerpster, die een heftige verhouding had met Billy. Ze werkte thuis.

Eleanor vertelde Pauline er elke maandagochtend alles over tijdens het haarwassen. Eleanor kreeg Billy meestal aan het begin van de week op bezoek, dus kwam ze altijd op maandag bij Pauline. Nisha kwam op vrijdag, om er in het weekend goed uit te zien voor Billy. Nisha had geen idee welke rol Eleanor in Billy's leven speelde. Hoewel veel van Paulines andere klanten het wel wisten. Het nieuws ging als een lopend vuurtje en Eleanor leek dat helemaal niet erg te vinden.

Paulines klanten deden vaak iets in de media: haar salon lag gunstig in Camden Town. Ze was populair: ze kon klanten behandelen terwijl ze op weg waren naar een vergadering en de taxi stond te wacht-

ten. Twaalf minuten voor wassen en drogen was haar record. Ze kon zorgen dat je eruitzag of je rechtstreeks uit Harrods kwam of net op weg was naar een hondenshow, al naargelang het beeld dat je wilde oproepen.

Nisha bleef thuis en zorgde voor het huishouden en haar man Billy. Ze had een lief gezicht, een zachte stem, en dik, lang, donker, glanzend Aziatisch haar dat snel vet werd. Droogföhnen kostte veel tijd, maar Nisha klaagde nooit. Eleanors haar daarentegen was zo blond, zacht en fijn dat het al bijna droog was als het uit de handdoek kwam. Het kostte moeite er volume en vorm aan te geven. Eleanor vroeg Pauline wel eens om helemaal opnieuw te beginnen, ook al zaten er andere klanten te wachten. Met andere woorden: Eleanor kon een echt kreng zijn.

En om de week, op woensdag, kwam Billy zich laten knippen. Pauline vertrouwde me toe dat hij reusachtig ijdel was; maar dat zijn mannen die naar de kapper van hun vrouw gaan wel vaker, zei ze. Ze concurreren graag. Pauline voelde zich er ongemakkelijk bij als Billy opschepte over de twee vrouwen in zijn leven, en hoe dol ze op hem waren. Terwijl ze de tondeuse hanteerde, sprak ze hem bestraffend toe, maar dat maakte geen indruk.

‘Mijn vrouw weet van niets. Het is een lieve meid, maar eerlijk gezegd is ze niet al te slim,’ vertrouwde Billy haar toe. Of: ‘Ik heb fantastische seks met Eleanor, ze doet alles.’ Of hij klaagde over zijn vrouw. ‘Nisha heeft mijn overhemd in de wasmachine gedaan en nu is het een vod. En ’s nachts ligt ze maar te liggen, terwijl ik er de hele tijd aan moet denken dat haar benen zo’n stuk korter zijn dan die van Eleanor.’ Of, ten gunste van zijn maîtresse: ‘Eleanor is zo creatief. Ze begint echt naam te maken in de business. Eerlijk gezegd is het probleem met Nisha dat ze geen hersens heeft. We passen niet bij elkaar.’ Eerst zei hij het een en dan weer het ander. ‘Maar Nisha is dol op me; ze zou er kapot van zijn als ik bij haar wegging. Ik wil haar niet kwetsen. Wat moet ik doen?’ En dan begon hij uit te leggen dat een man praktisch moest zijn: de vader van zijn vrouw was een zwaargewicht in de internatio-

nale media, en zou waarschijnlijk een huurmoordenaar achter hem aansturen als hij Nisha dumpte. ‘Je moet voorzichtig zijn met die Indiase mogols. Tegelijkertijd moet een man zijn gevoelens trouw blijven. Jij bent een vrouw van de wereld, Pauline, wat moet ik doen?’

Maar hij verwachtte niet echt een antwoord en zocht niet echt een oplossing. Hij wilde alleen over zichzelf praten.

Mijn vriendin Annie, ook een klant van Pauline – korte kastanjebruine krullen – was op feestjes van Billy en Nisha geweest en had verslag uitgebracht. Ze waren rijk en hun huis was een toonbeeld van exclusieve smaak. Nisha stond er altijd op de hapjes zelf te maken – wat sommigen schattig en anderen excentriek vonden – en zweefde door kamers vol keiharde mediafiguren als een engel van genade in een roze sari, glimlachend en wellevend. Eleanor was er ook altijd en wierp zich op als Nisha’s beste vriendin. Annie zei dat ze een keer had gehoord hoe ze Nisha advies gaf over het soort ondergoed dat ze moest dragen om haar benen langer te laten lijken. Iedereen wist wat er aan de hand was, en niemand had de moed het aan Nisha te vertellen. Eleanor vertelde aan iedereen dat ze voordat ze Billy kende niet wist hoe de liefde kon zijn, maar nu was ze echt de koningin van Orgasma. Billy betastte Eleanor waar iedereen bij was als Nisha de kamer uit was. Eén keer slopen ze samen weg voor een nummertje van tien minuten in de garderobe. Ze kwamen weer tevoorschijn, Billy met een grijns van oor tot oor en Eleanor haar lippen likkend als een kat die van de room heeft gesnoept, vlak voordat Nisha uit de keuken kwam met een blad kwarteleitjes en avocadodip. En als Nisha de kamer in kwam en Billy zag, klaarde haar hele gezicht op. Ze hield echt van hem, ze kon er niet over uit dat ze met hem getrouwd was, en in Londen woonde, ontsnapt aan een afstompend gezinsleven.

Ik had Eleanor een keer in de kapsalon ontmoet; ik kwam er vaak op maandagochtend na een zwaar weekend. Zij woonde vlak om de hoek. Als ze van haar huis naar de salon rende, had ze vaak een lange, bruine, tricot jas met wijde mouwen en geappliqueerde gele bloemen omgeslagen. Ik vond hem erg mooi en vroeg haar een keer waar ze

hem vandaan had, vergat vervolgens het antwoord weer en vond dat ik het niet nog eens kon vragen. In de zomer droeg ze lange denim jurken waarmee niemand wekomt zonder een modellenfiguur, dat zij wel had, en een modellengezicht, dat ze niet had. Ze had een wijken-de kin en slechte tanden. Ze was vast tegen plastische chirurgie.

‘Je moet iets tegen Nisha zeggen,’ zei ik vaak tegen Pauline. ‘Iemand moet het toch doen?’

‘Ik? Ik ben alleen maar de kapster!’ zei ze. ‘Ik wil niet degene zijn die haar ongelukkig maakt en de betovering verbreekt.’ Pauline vindt dat ze de plicht van een priester of dokter heeft om te luisteren maar niet tussenbeide te komen, en bovendien is persoonlijk worden dé manier om klanten kwijt te raken. Bij het minste of geringste zijn ze weg. Billy kwijtraken zou Pauline niet zo erg vinden – bovendien zou die toch nooit weggaan: hij praatte te graag over zichzelf. Eleanor kwijtraken zou ze zelfs prima vinden. Maar Nisha wilde ze niet kwijt. Ze vond haar te aardig, en ze raakte graag dat zware, gelukkige haar aan. En Nisha was gelukkig, dat kon je voelen aan haar haar, zei Pauline. Het glansde en fonkelde. Ongelukkige vrouwen krijgen ruw, mottig haar – zoals de vacht van honden als ze ziek zijn. Het mijne is gelukkig in redelijke conditie.

‘Wie wil er nou de waarheid weten?’ zei Pauline dan. ‘Relaties worden gedragen door leugens!’ Een uitspraak die me toch een beetje schokte.

Maar het kon niet goed blijven gaan. Op een vrijdag verscheen Nisha radeloos, badend in tranen en jammerend op haar afspraak, rukkend aan haar mooie haar. Billy had zijn haar laten knippen, was thuisgekomen om zijn koffer te pakken, had tegen Nisha gezegd dat ze bericht zou krijgen van zijn advocaat en was weggegaan om bij zijn maîtresse in te trekken. Eleanor, haar beste vriendin. Het was al maanden aan de gang: iedereen wist ervan, behalve Nisha. Ze had van veel mensen gedacht dat het haar vrienden waren, maar dat bleek niet zo te zijn. Ze was vernederd, aan alle kanten verraden. Haar leven was voorbij.

‘Ik neem aan dat jij het ook wist,’ zei Nisha tegen Pauline, en toen Pauline verontschuldigend had geknikt was Nisha haar ter plekke, in de salon, waar de klanten bij waren, te lijf gegaan. Paulines stagiaire had daarop Nisha’s zus gebeld, die haar met een taxi kwam ophalen en meenam naar de dokter.

‘En ’s maandags, koud drie dagen later,’ zei Pauline, ‘kwam Eleanor aanzetten, vrolijk en fris als een hoentje, en ze had niet eens die vreselijke bruine jas aan. Ze was die nogale lepe uitstraling kwijt en ik dacht ach, er is tenminste iemand gelukkig. Maar toen zei ze: “Zal ik je eens wat vertellen? Ik heb Billy eruit geschopt. Met mannen samenwonen is waardeloos. Ik heb zijn pakken in stukken geknipt en al zijn tassen uit het raam gegooid. Na vijf dagen was ik al horendol. Als hij niet probeerde me in bed te slepen, wilde hij wel dat ik chapati’s ging maken. Wat moet ik trouwens met haar kliekjes? Ik kan wel een eigen man vinden als ik dat echt wil.”’

‘Je had die teef er meteen uit moeten smijten,’ zei ik toen ik het hoorde.

‘Ik ben mijn zusters hoeder niet,’ merkte Pauline op. ‘Ik ben alleen maar de kapster. Kijk eens hoe ze me gekrabbd heeft.’

‘Het is stuitend,’ zei ik. ‘Eleanor is een heks. Ze is nooit in Billy geïnteresseerd geweest, ze wilde alleen Nisha de grond in trappen. Het is een bepaald type. Verliefd op pappie, wil mammies plaats innemen en als het lukt, voelt ze zich zo schuldig dat ze pappie eruit gooit.’

Toen was het Billy’s beurt om langs te komen. Hij kon bijna niet naar zichzelf in de spiegel kijken van ellende. Pauline had geslagen honden gezien die er aanzienlijk beter uitzagen. Men had hem verzocht ontslag te nemen vanwege ‘aanstootgevend gedrag’. Hij had gedacht dat hij *top dog* was, de leider van de roedel, en kon doen wat hij wilde, maar hij was erachter gekomen dat dat niet zo was. Men was collectief achter Nisha gaan staan. Er waren grotere honden dan hij en het beviel hun niets hoe hij zich had gedragen, ze vonden zijn gedrag in de garderobe smakeloos. Dus ging hij de deur uit met zijn hebben en houden in een vuilniszak en kon hij nergens heen, want pappies advoca-

ten waren al in het huis en de sloten waren vervangen. En naar Eleanor gaan had geen zin want ze was van gedachten veranderd en had hem eruit gegooid. ‘Helemaal doorgeslagen,’ zoals Billy zei, ‘ze schopte me het bed uit zodra ik probeerde erin te stappen.’

Pauline ging het souterrain van haar salon gebruiken voor bijzondere behandelingen: manicures, wenkbrauwen harsen en Botox. Ze had twee assistentes aangenomen om die afdeling te runnen en een vruchtensapbar ingericht. Het was er zo druk als maar mogelijk was.

‘Niets zo goed voor de handel als een lekker schandaal,’ zei ik tegen Pauline.

‘De een z’n dood,’ zei ze. Ze hadden het er allemaal over. Arme Nisha, slechte Billy, stijlvolle Eleanor. Die laatste was geweldig in vorm en denderde al babbelend af en aan, wedergeboren als feministe maar dan met een 1930-look: een golvende bob (platina, dat haar fijne haar niet eindeloos zou verdragen), boezemloos (geen probleem), en met een knalrode lippenstiftmond praatte ze over de rotstreken van mannen, en liep een voor haar nieuwe reeks glamourparty’s af.

‘Ze kwam langs om haar wenkbrauwen te laten verven,’ zei Pauline, ‘en ze had het alleen maar over hoe ze de filmproducer Sam Klines had ontmoet.’

Ik kende Sam Klines – ik had een keer met hem gewerkt – en was bevriend met zijn vrouw, een aardige meid die Belinda heette. Heel dik rood haar. Ik lachte en zei tegen Pauline dat Eleanor geen schijn van kans had. Sam en Belinda liepen zo ongeveer altijd hand in hand. Het viel ons op hoe het tij was gekeerd: vroeger kregen vrouwen de schuld van dit soort dingen, ze werden uitgestoten omdat ze er niet in geslaagd waren hun man vast te houden: nu kreeg de man de maatschappelijke afwijzing, en de zegevierende vrouw het applaus.

Toen was Nisha’s zus – een elegante, langere en slankere versie van Nisha, die een eigen bedrijf had en er niet uitzag alsof ze ooit van haar leven een chapati had gebakken – langsgekomen om te zeggen dat ze Nisha zojuist op het vliegtuig naar Bombay had gezet, compleet met begeleider. Nisha was in de war: ze was gewelddadig en agressief te

genover andere vrouwen en werd naar huis gestuurd om bij haar moeder en zusters te gaan wonen. Dat joeg de verkoop van cranberry- en granaatappelsap enorm op. Daarna werd alles rustig.

Maar de volgende keer dat ik er was, om me even te laten föhnen voor een lunch met mijn agent, vertelde Pauline dat Sam Klines' vrouw Belinda net bij haar was geweest. 'Ze kwam via Eleanor, dus maakte ik een gaatje voor haar. Prachtig kastanjebruin haar. Ik heb het eens flink onder handen genomen: dat was nodig.' Belinda had haar toevertrouwd dat ze Eleanor, zij het schoorvoetend, had gevraagd een week of twee bij haar en Sam te komen logeren om haar te helpen over het fiasco met Billy heen te komen. Eleanor was depressief geweest. Nisha had zich opgehangen en ze vond het niet terecht dat mensen haar daar de schuld van gaven. Nisha was altijd al labiel geweest en het was sowieso allemaal Billy's schuld. 'Hij stalkte me zo'n beetje,' zei ze. 'Waarom had ze toch zo'n rotsmaak wat mannen betreft? Waarom kon ze geen relatie in stand houden? Was er iets mis met haar?'

'Toen moest ik haar wel in huis nemen, toch?' had Belinda tegen Pauline gezegd. 'Ze bleef maar zeggen dat ze gewoon een poosje deel wilde uitmaken van iets veiligs en gezelligs: een liefdevol huishouden. En ik help graag. Daar zijn vrienden toch voor?'

Ik pakte onmiddellijk mijn mobieltje en belde Belinda, ondanks Paulines waarschuwing dat ik mezelf alleen maar belachelijk zou maken. Ik zei tegen Belinda dat ze Eleanor onder geen voorwaarde binnen moest laten. Eleanor was foute boel. Kijk wat er gebeurd was met die arme Nisha. 'Eleanor is een heks en ze heeft haar boze oog op Sam laten vallen en is daarom opeens je beste vriendin. Ooit was ze de beste vriendin van Nisha.'

Belinda was beleefd maar voorzichtig. Ze zei dat ik Eleanor verkeerd beoordeelde, want die was in gesprek met advocaten over een mogelijke aanklacht wegens seksuele intimidatie tegen Billy, en ze zou het op prijs stellen als ik de dingen zoveel mogelijk recht wilde zetten. Eleanor was een goede, gulle vriendin. Waarschijnlijk had ik de roddel van Pauline gehoord: zij, Belinda, zou nooit meer een voet in dat

broeinst van roddel zetten! Een goed kapsel was veel waard, maar niet zoveel. Belinda bedankte me voor de waarschuwing en zei dat ze ervan uitging dat mijn motieven zuiver waren. Met andere woorden: je bent een bemoeizuchtige trut, hoepel op. We wisselden nog wat beleefdheden uit en ik legde de telefoon neer.

‘Ik had je gewaarschuwd,’ zei Pauline. ‘Dat liep niet al te best, hè? Nu is ze beledigd omdat jij suggereert dat Sam te verleiden is. En ik wil wedden dat je me een klant hebt gekost. Over het algemeen is het mijn ervaring dat mensen elke kans aangrijpen om dingen verkeerd op te vatten. Dus: spreken is zilver, zwijgen is goud.’

‘Moet jij zeggen,’ zei ik. En daarmee was het verhaal stilgevallen en gebeurde er twee maanden niets. Belinda nodigde me niet uit voor haar verjaarsfeest en kwam niet opdagen bij Pauline voor een henna-spoeling, Eleanor liet zich niet meer zien in de salon, de arme Nisha was er niet meer, en het pijnlijke verhaal was kennelijk op een dood spoor terechtgekomen. En daar zat ik, vlak voor kerst maar zonder kerstfeest voor de boeg, dakloos, echtgenootloos, en net geboekt bij een kuuroord in het verre noorden waar carrièrevrouwen in de rij stonden voor natuurwandelingen.

Mijn hoofd hing boven de wasbak toen Paulines telefoon ging. Ze verontschuldigde zich en nam op. Gelukkig was het de laatste speelbeurt en kon ik een handdoek grijpen.

Pauline werd bleek: ze ging zitten. Ten slotte legde ze de telefoon neer en vertelde met trillende stem:

‘Eleanor is dood. Vermoord in haar slaap, toen ze naast Sam Klines in het echtelijk bed lag. Doodgestoken door Belinda. Ze heeft Sam niets gedaan.’

‘Dat zou ze ook nooit doen,’ zei ik. ‘Ze hield van hem.’

‘Daarna heeft Belinda zichzelf met het mes bewerkt,’ zei Paula. ‘Gestorven onderweg naar het ziekenhuis.’

Het wereldse leven moest gewoon doorgaan. Mijn haar was nat: Pauline föhnde het droog. We zeiden heel weinig.

‘Sam ligt in het ziekenhuis met een shock,’ zei ze.

‘Het moet een bloedbad zijn geweest,’ bevestigde ik.

‘De paparazzi zijn er al. De aasgieren,’ zei ze, terwijl ze me de spiegel bracht zodat ik mijn haar van achteren kon zien.

‘Heel mooi,’ zei ik.

Vreemd wat de dood van andere mensen met ons doet. Een naaste collega gaat dood en om de een of andere reden voelen we niets. Een verre tante sterft en we zijn er kapot van. Er zijn geen regels om je aan te houden, ik had Nisha nooit ontmoet en kende Eleanor net goed genoeg om me aan haar te ergeren; in dat opzicht kon de tragedie een verhaal blijven. Maar Belinda? Mijn vroegere vriendin? Waarom voelde ik zo weinig? Misschien hadden het ongelukkige telefoontje en haar afwijzing me meer vernederd dan ik besepte. Misschien had het feit dat ze me niet op haar verjaarsgastenlijst had gezet me meer gekwetst dan ik wilde toegeven. Ik was geschokt en verdoofd, maar ik kon niet rouwen om die arme Belinda, die voor altijd zou zwijgen, en schaamde me daarvoor.